842—844.

Opus unum in voluminibus tribus religatum. Lit. Devan. Charta Ind. Long. 11½. Lat. 4½. Linn. 6–11.

Mitákshará (Ṛiju°), commentarius praestantissimus, ad Yájnavalkyae leges a *Vijnáneṣvara*, Padmanábhabhaṭṭae filio, e Bharadvája gente oriundo, compositus.

I. Áchárádhyáya, foll. 98; II. Vyavahárádhyáya, foll. 150; III. Práyaṣchittádhyáya, foll. 285.

Vijnáneṣvara satis multos legum latores, necnon alios auctores laudat, quorum partem majorem excerpsi:

Angiras (Madhyamángiras); Atri; Ápastamba (ápastambíyaṃ shaḍrátram); Áṣvaláyana; Upamanyu; Uṣanas; Ṛishyaṣṛinga; Kaṇva; Kaṣyapa; Kátyáyana; Kumára (3, 253); Kratu; Garbhopanishad; Gárgya; Gobhila; Gautama; Chaturvinṣatimata; Chyavana; Chhágaleya; Játúkarṇa; Játúkarṇya; Jábáli (Jábálaṣruti 3, 57); Jaimini; Daksha; Devala; *Dháreṣvara;* Dhaumya; Nárada; Paráṣara; Pariṣishṭa; Páraskara; Pulastya; Paingya; Paiṭhínasi; Prachetas (Vṛihatprachetas); Prajápati; Baudháyana; Brahmagarbha; Bharadvája (Bháradvájagṛihya 3, 291); *Bháruchi* (qui commentarium ad Yájnavalkyam videtur scripsisse 1, 81); Manu (Vṛiddhamanu, Vṛihanmanu); Maríchi; Márkaṇḍeya; *Medhátithi* (3, 24); Yama (Vṛihadyama); Yájnavalkya (Vṛiddhayájnavalkya, Vṛihadyájnavalkya); Laugákshi; Vasishṭha (Vṛiddhavasishṭha, Vṛihadvasishṭha); Váshkala; *Viṣvarúpa* (quem alterum Yájnavalkyae scholiastam auctor et in prooemio et ad 1, 81. 3, 24 laudat); Vishṇu (Vṛiddhavishṇu, Vṛihadvishṇu); Vṛihaspati (Vṛihadvṛihaspati); Vaiṣampáyana (3, 326); Vyághra, Vyághrapáda; Vyása (Vṛihadvyása); Ṣankha; Ṣankhalikhitau; Ṣáṇḍilya (3, 280); Ṣátátapa (Vṛihadṣátátapa); Ṣáṛiraka; Ṣunaḥpuchha (3, 16); Ṣaunaka; *Ṣṛíkara* (2, 136. 169); Shaṭṭrinṣanmata; Saṃvarta (Vṛihatsaṃvarta); Suṣruta; Sumantu; Skandhapuráṇa; Háṛita (Vṛiddha).

Editio princeps Calcuttae anno 1812 edita est.

Haec volumina anno 1397 a Jyotirdámodara exarata sunt, qui in fine haec adscripsit: सोढज्ञातीयवहुराञ्जलपठनार्थं पुस्तिकमलेषि । ऊनेवालज्ञातीयज्योतिदामोदरलखितः ॥ (Fraser 5.)

845.

Lit. Devan. Charta Ind. Foll. 34. Long. 6½. Lat. 4½. Linn. 8, 9.

Tithinirṇayasaṃgrahas, compendium *Tithinirṇayae* ab *Anantabhaṭṭa* scripti, a *Rámachandra* factum.

Hoc libello Rámachandra, Prakriyákaumudís auctor, dies lunares celebrandis festis sollennibus aptos, versu epico usus, quam brevissime definivit. Incipit:

नत्वा श्रीविठ्ठलं श्रीमत्गुरूनन्यान्वरीयसः ।
कुर्म्मः सुखावबोधार्थं तिथिनिर्णयसंग्रहं ॥
पंचधाहूस्त्रितीयांत्ये सैकभक्तमयाचितं ।
नक्तमृक्षोदयकाले त्रिमुहूर्त्ते क्लेलोपनः ॥१॥

Desinit in disticho:

अनन्तभट्टाभिहितस्तिथ्यादिनिर्णयो महान् ।
आचार्यरामचंद्राख्यैः समग्राहि यथामति ॥
इति श्रीअनंतभट्टदीपिका समाप्ता ॥

Inde a folio 6ª commentarius a *Nṛisinha*, Rámachandrae filio, compositus, sequitur. Incipit:

प्रणम्य स्वकस्वांतगं पांडुरांगं सुविद्यासमुद्रं गुरं रामचंद्रं ।
तदीयं तिथेर्निर्णयं बोधयत्स्वांस्तदर्थप्रतीत्यै स्वशक्त्या यतिष्ये ॥१॥

Voce *guru* Rámachandram *Gopálaprasádam* coluisse ait, quod aliis ejusdem auctoris libris comprobatur.

Codex anno 1562 a Vishṇudattaka, Stambatírthae degente, exaratus est. Fol. २७ desideratur. (Fraser 11.)

846.

Lit. Devan. Charta Ind. Foll. 3. Long. 10. Lat. 5. Linn. 11.

Kárttikamahimá, Kárttikae mensis majestas. Incipit: अश्वनस्य (i. e. आश्विनस्य) सिते पक्षे सीमातिक्रमणोत्सवं । दशम्यां वैष्णवः कुर्यात् गीतवाद्यैर्भटैर्वृतः।१ महायानसमारूढं महाविष्णुं महत्तमैः। कृत्वा कार्यः पताकाद्यैः सीमातिक्रमणोत्सवः।२ Atha ṣrímat-Kárttikamásasya mahimá ॥ तत्रादौ कार्त्तिके वैष्णवं व्रतं स्वशक्त्या नित्यत्वेन कार्यमिति। अकारणनिषेधकानि ब्रह्मणो वचनानि। Skánde। दुःप्राप्यं मानुषं जन्म कार्त्तिकोक्तं चरेन्न हि। धर्म्मं धर्मभृतां श्रेष्ठ स गच्छेन्नरकं ध्रुवं। etc.

Hic libellus, quo Kárttikae mensis ad Vishṇum colendum praestantia celebratur, aut e Puráṇa aut e libro quodam, Vratakalpadrumae simili, excerptus est.

Haec folia seculo septimo decimo exarata sunt. (Fraser 28.)

847.

Lit. Devan. Charta Ind. Foll. 2. Long. 10. Lat. 4. Linn. 8.

In his foliis hymnus *Ánobhadra* (ánobhadríya) appellatus, disticha quatuordecim continens, inest. Decem prima Ṛigvedae hymnum 89. maṇḍalae primi reddunt, sequuntur versus RV. 162, 1–4. Verba accentibus notata sunt.

In fine haec leguntur: लिखितं ॥ ऋषि श्रीपराजधरजी ॥ Folia eadem literatura atque cod. Fraser 7, eamque ob causam anno 1739 videntur exarata esse. (Fraser 30.)